

efter Aar fremsat Ønske derom, og stadig er der indkommet Andragender om en Fiskerilov rundt omkring fra hele Landet. Det høie Ministerium har tøvet længe med at indkomme dette Ønske. Det var i Aaret 1867, at Ministeriet forelagde et Lovforslag i Landsthinget, og efterat Landsthinget havde underkastet dette Lovforslag en Behandling, sluttede det Sagen med at udtale Ønsket om, at der maatte blive nedsat en Kommission til nærmere at undersøge Sagen; men der kom ingen Kommission. Man ventede Aar efter Aar, Rigsdagen trængte haardt paa, og endelig blev der nedsat en Kommission i 1873, og henimod 1877 fremsattes der da her i dette Thing et Lovforslag. Thinget, idetmindste Udvalget, underkastede Lovforslaget en indgaaende Behandling; der blev holdt en Række af Møder, og man kan i det Hele taget sige, at Udvalget gav Lovforslaget en omfattende Behandling, skjøndt det ikke blev særdegt. Man maatte nu med Grund vente, at der i næste Samling vilde blive fremsat et Lovforslag, men der fremkom intet Lovforslag i 1877, intet i 1878 og intet i 1879. I sidste Samling blev der saa indbragt et privat Lovforslag, men det kom ikke til Forhandling; nu henimod Aaret 1881 kommer man da endelig til at behandle denne Sag. Det skal nu ikke siges, at der ikke er tilstrækkeligt Materiale tilstede; thi Lovforslaget er forelagt med omfattende Bilag, og naar Thinget siden faaer Kommissionens Protokol og den Bunte Adresse, der er indkommen rundt omkring fra hele Landet, tænker jeg, at der foreligger tilstrækkeligt Materiale til, at Thinget vil kunne give Lovforslaget en grundig og indgaaende Behandling. Det maa sikkert siges, at den nuværende Tilstand kræver en Lov; thi naar man undtager eet Bånd — mærkeligt nok det Bånd, der grænses til Landet Nord for Lov og Ret —, have vi ikke synderlig lovlige Tilstande for de øvrige Bændes Vedkommende. Man kan sige, at de Fremmede raade der tilligemed dem, der ikke finde sig i at leve under Lov og Ret paa Limfjorden. Det Forsøg, der ved Lovens af 9de Marts 1872 er gjort paa at komme til en bedre ordnet Tilstand, har ikke bragt os i en synderlig bedre Stilling end forhen. Denne Lov har sikkert kun bragt Forvirring iblandt Fiskerne, og man kan vel ogsaa sige blandt Domsfolene, thi man har jo Masser af Exempler paa, hvorledes det samme Garn, det samme Baad er bleven dømt af een Ret, men frikjendt af en anden, ja endogsaa er bleven frikjendt og dømt af den samme Ret. Det vilde være ønskeligt at komme bort fra denne Tilstand. Vort Fiskeri er en saa stor Indtægtskilde for Landet, at det sikkert er Statens Pligt at hjælpe Fiskerne til at drage Nytte af denne store Rigdom. Forholdet er jo nemlig dette, at det nu bestaaende Fiskeri ikke kan føde sin Mand; det kræver et saa uopkommeligt Arbejde og udsætter Fiskeren for saa stor Livsfare, at han hellere maa gaa til Agerbrug eller Haandværk end

til Fiskeriet. Det vil sikkert kunne siges, at saalænge Fiskeriet staaer paa det nuværende Standpunkt, saalænge staa Fiskerne paa Fattigdommens Stade; saalænge vil blive ved det Gamle, blive Fiskerne ogsaa paa Fattigdommens Stade. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at Staten tager sig af denne Sag, saaledes at den først beskytter vore Fiskere overfor de Fremmede, dernæst bringer Orden tilveie, og endelig for det Tredie hjælper Fiskerne til gode Nedstaber. Jeg tror nemlig, at dette Sidste ogsaa er en Side af Sagen, som Staten bør tage sig af, thi Fiskerne selv kunne ikke her konkurrere med de Fremmede, og vi se jo ogsaa, at Staten i andre Lande hjælper den fattige Fister til gode Nedstaber og anvender aarlig meget betydelige Summer til Understøttelse for Fiskerne.

Hvad nu angaar det Formaal, som Loven stiller sig, da er det jo for det Første det, at Fiskerne kunne gjøre en saa rig Fangst som muligt og kunne benytte sig i saa høi Grad af Fiskeriet som muligt, naturligvis med den Begrænsning, at det ikke er til Stede for Østerkommerne, med andre Ord, at der ikke fistes op. Det er jo en Regel, at de Fiske, der ikke komme til Brug, ere ikke til Nytte for Fiskeriet i det Hele taget; hvis Fiskerne ikke tage dem, gaa de tilspilde paa anden Maade, idet der saa er andre Fjender, der tage dem. Overfor det Krav, at der ikke bør fistes op, er det jo den eneste Regel, at hvert Fiskepar giver to yngledygtige Fiske, og hvad der gaar derover, er til Brug for Menneskene, og som sagt, tage Fiskerne f. Ex. kun Halvdelen, gaar den anden Halvdel til Fiskenes Fjender, til Fuglene, til Rovfiskene, Salerne eller andre Fjender, som Fiskene i det Hele taget have. Naturen har jo sørget for ved hver Art af Fiske at give tilstrækkeligt til, hvad der gaar tilspilde, til, hvad der bliver fortæret af Fiskenes Fjender. Naar Hundesteilen lægger 200 Æg, lægger Silben 70,000 og Lorsten aarlig 9 Millioner. — Hvad det andet Formaal angaar, som Loven maa tage Hensyn til, nemlig, at der ikke fistes op, at der ikke fistes til Stede for Østerkommerne, da har man jo først at vaage over, at Fiskene have Gyde- og Opdrætspladser, altsaa hvad Loven kalder de laaefede Bænde, dernæst, at der er Forbud mod Fangst af Yngel, og endelig for det Tredie, hvad der heller ikke bør glemmes, at der træffes Foranstaltninger til Odelæggelse af Fiskenes Fjender.

Hvad nu dette Lovforslag angaar, møder man jo først den Bestemmelse, at vore Fiskere have Eneret til Fiskeri paa dansk Østerritorium. Denne Bestemmelse er meget skjønt at se til, men hvorvidt man kan sige om den anden Del af dette bekjendte Ord, tvivler jeg om. Thi der er ikke en Moders Sjæl, der veed, hvad Østerritorium er. Da derne Lov sidst var til Behandling i Thinget, var det et Medlem, der sagde, at den høitærede Indenrigsminister vidste det, men at